

Posudek na bakalářskou práci Kateřiny Koskové Reflexe fenoménu sexuálního obtěžování českými herečkami v kontextu kampaně #MeToo: případová studie

Téma, které si Kateřina zvolila pro svou bakalářskou práci, je velmi aktuální a v českém kontextu takřikajíc výbušné. Kampaň #MeToo našla i zde svou odezvu. Ta se však výrazně liší od diskusí, které probíhají například v USA, ale i ve Francii, Velké Británii a dalších západních demokraciích. Zjednodušeně lze říci, že v těchto zemích kampaň vynesla na světlo problém, o kterém se dlouho mlčelo, ač se docela dobře vědělo. Většinou ženy, ale i někteří muži začali otevřeně hovořit o svých zkušenostech se sexuálním násilím a rozsah a charakter sexuálního obtěžování mnohé šokoval. V České republice přijetí kampaně #MeToo naopak ukázalo, jak vzdáleni jsme stále demokratickým kulturním normám a jak nízká je u nás citlivost k otázkám zneužívání jakéhokoliv typu. Celá řada veřejně známých mužů (namátkou Kubera, Töpfer, Uzel, Svoboda, Kovářová, Klaus ml.) cítila potřebu se vůči kampani a jejím hlavním hlasům „vtipně“ vymezit a zopakovat zavedené klišé, že Češky jsou jiné než ženy v jiných zemích, protože jim se obtěžování líbí a vítají ho. Do tohoto kontextu přichází Kateřina se svým pokusem uchopit téma vědecky. Zvolený metodologický přístup přitom považuji za vhodný pro bakalářskou práci tohoto typu.

Své posudky zpravidla začínám zhodnocením toho, jak studentka přistupovala k práci na bakalářském projektu. V tomto ohledu nemám žádné výhrady. Kateřina postupovala systematicky, mé připomínky se snažila svědomitě zapracovat a práci stále posouvala. To je myslím dobře vidět i na formální stránce věci. Odkazovací aparát je konzistentní a práce netrpí mnoha překlepy, pravopisnými problémy apod. Někteřá opomenutí však v práci přeci jen zůstala, jako např. chybějící číslo stránky u citace na str. 9 či „rozsypané“ řádkování u citace na str. 10. Je patrné, že bylo žádoucí ještě jedno čtení práce před jejím vytištěním, protože převod dokumentu z Wordu do .pdf ne vždy proběhne bezproblémově. Z formálního hlediska je problematické zařazení podkapitoly Cíle mého výzkumu do Teoretické části, neboť patří do části Empirické. Občas je také zřejmé, že se opakují stejné argumenty a práci by prospěla důslednější věcná editace (viz např. informace o kampani #MeToo v Úvodu, v kapitole 2. Kampaň #MeToo, či na str. 24). Konečně, Teoretické části by slušelo nějaké závěrečné shrnutí.

V teoretické části jsou představeny základní koncepty relevantní zvolenému tématu. Za důležité považuji, že se zde autorka věnuje i přijetí problematiky sexuálního obtěžování českou veřejností, které do značné míry vysvětluje výše zmíněný přezíravý přístup veřejně činných osob. Neméně důležitá je diskuse dopadů sexuálního obtěžování, protože ukazuje, o jak závažné porušení osobní integrity se jedná i jak nemístné a necitlivé je jeho zlehčování. Trochu nespůjím se z toho, jak moc Kateřina čerpala z prací publikovaných vedoucím její práce a jindy bych se proti tomu ohradil, ale

na druhou stranu musím uznat, že v českém kontextu toho k tématu sexuálního obtěžování nebylo publikováno mnoho. Zařazení podkapitoly o konferenci, která byla k tématu pořádána na půdě UK, se může zdát poněkud irelevantní, ale na druhé straně velmi dobře ilustruje právě úroveň veřejné diskuse v ČR.

Kateřina svůj metodologický přístup vhodně zasazuje do kontextu feministické výzkumné tradice a dostatečně vysvětluje zvolenou metodu sběru dat – rozhovory i výběr vzorku. Lépe by mohl být vysvětlen přístup ke kódování, které tvořilo základ pro analýzu. Z podkapitoly 3.5 Analytické postupy by se mohlo zdát, že kódování je pouze o zestručňování a třídění dat, ale to je zjednodušující. Kódování vede i ke komplikování dat a jejich kreativní rekontextualizaci. Bylo by také vhodné zmínit, že kódování samo o sobě nemůže nahradit analýzu, která musí jít za pouhé přiřazování kódů.

Zhodnocení samotné analýzy nechávám zpravidla na oponentce/ovi, protože jsem jako vedoucí práce příliš blízko jejímu cizelování. Myslím však, že některá zjištění jsou zajímavá a překvapivá, jako například rozporuplnost názorů divadelních hereček, které na jedné straně vnímají kampaň nezřídka negativně, ale na druhé shledávají problém sexuálního obtěžování relevantní. Nepřekvapivé je naopak zjištění, že mají se sexuálním obtěžováním osobní zkušenosti a že mají tendenci je zlehčovat.

Celkově podle mne předložená bakalářská práce splňuje nároky na předložení k obhajobě, a proto ji doporučuji s hodnocením velmi dobře.

Petr Pavlík

Vedoucí práce